

SL. 10. REMBRANDT: BEG V EGIPET.

Kdo govori? Stari Orešec strmi, išče in se ne more najti. »Mogočna gospa,« teta iz Begunj je kakor on sam vstala. Zardela je togo, oko se ji bliska.

»Metka,« jeclja šolnik zmedeno, slabotno in se seseda na klop.

»Meta sem, ne Metka,« ugovarja zlostno žena. »Kdo pa si ti? Škric, stari! Kaj pa ti je vzel Peter Roža? Pamet?«

Stari svetnik sedi, gine brez moči. Giblje z ustnami, ne izgovori. Oko mu zalije temota, nekaki mrzli curki mu lijo čez čelo. Še vidi, da se »mogočna gospa« nekam osuplo umirja. Še vidi, kako se je njena sopotnica krčevito sklonila nadenj. Še občuti sladko vonjavo, skuša jecljati:

»Odor suavis lavandulae...«

Ne more. Gine. Čuti le še, da je ona žena prijela svojo močno družico za roko, čuje kakor iz strašne dalje glas, ki je dober in pogrkuje:

»Meta! Za božjo voljo. Gospod Frhancé, gospod Orhešec! Ali ga ne poznaš?«

* * *

Svetnik Orešec se budi iz kratke omedlevice. Na jeziku čuti prijetno grenkobo Hofmannovih kapljic, odpre oči, se nasmehne, spregovori:

»Marija, gospodična.«

»Vdova, gospod Frhance.«

»Metka?« vprašuje z očmi in tiho besedo še dalje slabotni gospod.

»Metka, saj veste, kako. Ampak odkar sem stara — Ali Vam je že kaj boljše?«

»Dobro!« šepetne stavec in se ne laže.

»Pa kam se peljete?« je skrbna »mogočna gospa«.

»Na Okroglo.«

»Bog pomagaj! Pa smo že mimo Otoč.«

»Marija.. Metka,« ve sam v sebi stari gospod; »kako je to lepo in dobro biti z njima! Odor suavissimus lavandulae... Naj minejo Otoče, naj mine vse... Odor domesticus persuavis...«

Ženi se posvetujete.

»Veš kaj. Z vozom ga vzameve s seboj.«

»Oh, Meta! Če ti ni narobe...«

»Saj veš, kako.« — — —

Deset minut kasneje je bil onemogli svetnik na deželjskem koleslju. Utonil je kakor otrok med dvema ženskama, ki ste kakor sestri čez brata še svoja oblačila zgrnili čezenj. Starček trepetal od mraza in oslabelosti in se joče od miline. Vozi se mesečini naproti, jeclja bolno, vprašuje otročje:

»Metka! Marija! Pa kam? Na Okroglo?«

»V Begunje! Poženi, Jaka!« Jaka je namreč domači hlapec. »Poženi!«

»V Begunje,« ponovi stavec. Še bolj milo mu je. Misli se mu bledejo.

»V Betanijo!« se prevrača beseda v njem. »V Betanijo! Z Marijo, ki je dobra in tiha, in z Metko, ki je skrbna gospa. V Betanijo?... Z Marijo, z Metko, ali z Marto?...«

»Saj veš, kako!«

(Dalje.)